

Marion van de Coolwijk

M Z Z L meiden en de paparazzi

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.mzslmeiden.nl

Zevende druk, 2010

© 2005 Marion van de Coolwijk

Voor deze uitgave:

© 2005 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3150 9

NUR 284

‘Bedankt!’

Joan schoof haar creditcard in haar broekzak en slingerde het portier van de taxi dicht. Een windvlaag deed haar huiveren. De taxichauffeur stak zijn hand op en reed weg. Het geluid van de motor doorbrak de nachtelijke stilte in de Amsterdamse villawijk.

Enkele seconden bleef Joan onbeweeglijk op de stoep staan en keek de taxi na die de straat uit reed. Toen draaide ze zich om. De statige villa achter het gietijzeren hek werd zwak verlicht door de schijnwerpers die rondom in de tuin waren geplaatst.

Joan rilde. Ondanks het warme voorjaarsweer van vanmiddag zat er vannacht veel vocht in de lucht. Met beide handen hield ze de kraag van haar linnen jasje tegen haar hals gedrukt, maar de kille nachtlucht kroop dwars door de dunne stof heen.

Ze voelde haar hart kloppen; haar ademhaling was snel en gehaast. Nog nooit in haar leven had ze zich zo verward gevoeld. Alles, werkelijk alles in haar wereldje was de laatste weken op zijn kop gezet. Haar verleden, heden en toekomst... niets leek meer zeker! Zelfs haar eigen naam,

Joan van den Meulendijck, leek haar nu een mislukte grap.

Ze liep naar het hek dat toegang gaf tot de oprijlaan van haar huis.

‘Koud, hè?’ bromde ze tegen haar twee zussen, Tanja en Hanna, die al bij het hek op haar stonden te wachten. Ze verwachtte geen antwoord.

Joan dacht aan haar verjaardag, een paar weken geleden. Op haar zestiende verjaardag had ze een uitnodiging van een notaris gekregen om het testament van haar biologische moeder te openen. De ontdekking dat ze twee zussen had en dat ze samen zelfs een drieling waren, had haar veilige leventje danig veranderd.

Zestien jaar lang was ze gewoon de geadopteerde dochter geweest van Jennifer en Thomas van den Meulendijck, een rijk echtpaar dat van haar hield, haar vreselijk verwendde en haar alles gaf wat haar hartje begeerde. Joan had zich hier veilig gevoeld; dit was haar thuis.

‘Kom op met die sleutel, zus! Ik sta hier te blauwbekken.’

De stem van Tanja klonk snauwerig en rauw, iets waar Joan zich nog steeds vreselijk aan ergerde. Kon die griet nu nooit eens gewoon praten?

De eerste paar ontmoetingen had Joan fel gereageerd op Tanja’s gebrul. Die nieuwbakken zus van haar moest maar eens leren dat ze mensen niet als een voetveeg kon toesnauwen. Maar tot Joans grote verbazing had Tanja zich niets aangetrokken van haar kritiek, integendeel! Hoe meer commentaar ze had geleverd op Tanja’s gedrag, hoe minder rekening Tanja met haar hield. Joan had voor het eerst in haar leven een waardige tegenstander gevonden in haar nieuwe zus. Dat had haar aan het denken gezet. Het gevolg was dat ze na enige tijd zelfs respect begon te krijgen voor het doorzettingsvermogen van Tanja; haar eerlijkheid en vastberadenheid hadden bij Joan uiteindelijk toch bewondering afgedwongen.

Bij Tanja wist je tenminste waar je aan toe was, dacht Joan. Dat was bij haar eigen klasgenootjes en vrienden wel anders. Daar werd heel wat gelogen en bedrogen, en ze moest eerlijkheidshalve toegeven dat ze daar zelf flink aan meedeed.

De afgelopen week had Tanja bij Joan gelogeed in de villa. In een opwelling had Joan haar vorige week uitgenodigd om te komen, en ze had er geen spijt van gekregen. Tanja was een toffe meid. Weliswaar met een gebruiksaanwijzing, maar als je die eenmaal kende, was er niets aan de hand. Alleen dat toontje...

Joan opende haar schoudertas en rommelde gehaast tussen haar spullen. ‘Rustig, zus! Ik moet ze hier ergens...’ Ze boog zich voorover en probeerde in het schemerlicht haar sleutels te vinden.

‘Prop dan ook niet zoveel troep in die veredelde brillenkoker van je.’ Tanja grijnsde. ‘Eén kleur lippenstift meesjouwen is toch meer dan genoeg. Jij zeult de hele dag met vier outfits in dat chique tasje. Daar zijn die dingen niet op gebouwd, hoor!’

Ze draaide zich om naar Hanna. ‘Snap jij dat nou? Waarom neemt ze geen rugzak, zoals jij? Daar past met gemak haar hele make-upwinkel in.’

Joan klemde haar kaken stevig op elkaar en besloot niet op het gestang van haar zus in te gaan. Ze waren allemaal moe.

‘Ik heb ze!’ riep ze terwijl ze haar key-card triomfante-lijk omhooghield. Ze opende het hek. De zachte klik binnen in het slot was duidelijk hoorbaar. Joan duwde het hek open en gebaarde naar haar zussen dat ze naar binnen konden. Zwijgend liepen Tanja en Hanna het grindpad op.

Joan sloot het hek en volgde hen. De stilte maakte haar gek. Ze wilde wat zeggen, schreeuwen, gillen... maar het leek wel of haar stem weigerde. Haar hoofd was leeg; er

waren geen woorden meer. Alleen beelden. Beelden van een kledkamer, een podium en gillende fans. Haar idool, Parrot, gitarist van The Jeans, die haar vader bleek te zijn.

Onze vader, dacht ze, en ze zag zijn gezicht haarscherp voor zich. Het liet haar niet los. John Tana, bijgenaamd Parrot, was een van de bekendste gitaristen ter wereld. Hij was de leadzanger van The Jeans.

De hele taxirit van de Arena naar huis hadden de drie meiden niets tegen elkaar gezegd, en ook nu overheerste de stilte. De kleine steentjes knerpten onder hun voeten. Joan versnelde haar pas en ging tussen Tanja en Hanna in lopen. Ze haakte haar armen in de hunne en rechtte haar rug. Dit waren haar zussen. Met de beste wil van de wereld was er geen gelijkenis of overeenkomst te ontdekken, maar ze waren familie. Dat wist ze nu zeker. Christa Couperus was hun moeder geweest en John Tana was hun vader. Door de dood van hun moeder waren ze vijftien jaar geleden noodgedwongen alle drie ergens anders ondergebracht en opgevoed, maar nu hadden ze elkaar weer gevonden. De wetenschap dat ze toch nog een vader hadden, en wat voor eentje, deed Joan beseffen dat ze werkelijk mazzelmeiden waren. Deze avond kon niemand haar meer afpakken.

In de verte kwamen twee grote dobermannpinchers aangerend.

‘O nee!’ Tanja kromp in elkaar. ‘Niet weer!’ Ze klampte zich aan Joan vast en spande al haar spieren. De honden schoten haar voorbij en duwden hun snuit in Joans buik. Tanja stond te trillen op haar benen. Ze had het niet op honden, en al helemaal niet op van die joekels.

‘Het is goed! Braaf! Terug naar de kooi!’ riep Joan.

De honden verdwenen net zo snel als ze gekomen waren.

‘Ik haat grote honden!’ siste Tanja, maar ze ontspande zich alweer.

Samen liepen ze over het grindpad naar de villa.

‘Er brandt geen licht,’ constateerde Joan toen ze de voordeur naderden. ‘Ik dacht dat Hilke op ons zou wachten?’

‘Het is twee uur,’ zei Hanna. ‘In neem toch niet aan dat je huishoudster zo lang op ons blijft wachten?’

‘Hilke doet altijd wat ze belooft,’ mompelde Joan. ‘Zou er wat gebeurd zijn?’

Ze opende de voordeur en liep de hal in. Na een blik op het kleine kastje achter de deur wist ze dat het alarm uit stond. ‘Hilke is dus thuis,’ mompelde ze zacht.

‘Ik denk dat ik geen oog dichtdoe vannacht,’ zei Hanna, die niets van Joans onrust merkte en haar jas in de garderobekast hing. ‘Mijn hart klopt in mijn keel, man!’

Het waren de eerste zinnige woorden, sinds de ontmoeting met haar vader, die over haar lippen kwamen. De gebeurtenissen van vanavond tolden door haar hoofd.

Hanna hijgde. Haar longen leken niet eens genoeg lucht te bevatten voor het uitspreken van die paar woorden.

‘Het is net of ik droom,’ zei Tanja, die achter haar naar binnen stapte. Ze drukte haar jack tegen haar gezicht en haalde diep adem. ‘Ik ruik ’m nog, weet je...’

Haar gezicht zag spierwit, maar haar ogen glinsterden. Ze was doodop; haar lichaam deed overal zeer, maar in haar hoofd zat energie voor tien. Ze voelde nog de afdrukken van haar vaders armen op haar schouders. Hij had haar omarmd en secondelang vast gehouden. Tanja had het bloed door haar lichaam voelen stromen. Deze man was haar vader! Geen twijfel mogelijk. Nog nooit had ze bij een omarming zoveel warmte gevoeld, zoveel vertrouwen en veiligheid. Niemand had ooit zoveel gevoelens losgemaakt bij haar. Zelfs Anneke, de leidster in het weeshuis die haar altijd had verzorgd en gesteund en haar als haar eigen dochter had behandeld, had ze nooit zo diep toegeleten.

Al die jaren dat ze in het weeshuis woonde, naar school

ging en op straat rondzwierf met haar vrienden, had ze iets gemist. Ze lachte, speelde, leefde, maar ergens diep vanbinnen voelde ze altijd een leegte. Alsof er een gat zat, een holle ruimte die wachtte op invulling. Zestien jaar lang had deze leegte haar denken en haar gedrag beïnvloed, maar vanavond was er iets met haar gebeurd. Haar vader had haar vastgehouden, op het podium in de Arena, en duizenden fans hadden toegekeken. Ze had zijn lichaamsgeur geroken, zijn vingers door haar korte zwarte haar voelen glijden en zijn stem voelen trillen in zijn keel. Haar sterke, stoere, beroemde vader!

Joan liep naar de keuken. Het was er donker. ‘Vreemd,’ fluisterde ze. ‘Hilke laat altijd het keukenlicht branden totdat ze naar bed gaat.’

Joan bedacht dat Hilke misschien zo moe was geworden dat ze naar bed was gegaan, maar tegelijkertijd wist ze dat Hilke nooit ging slapen voordat zij thuis was.

Behoedzaam liep ze door de keuken naar de woonkamer. Het maanlicht, dat door de grote glazen pui naar binnen kwam, verlichtte de ruimte.

Candy, haar kleine Maltezer hondje, lag in zijn bench te slapen.

‘Hilke?’

De fluisterende stem van Joan klonk aarzelend.

‘Hilke? Ben je hier?’

Er kwam geen antwoord. Omdat ze Candy niet wakker wilde maken, draaide Joan zich om en liep terug naar de hal.

‘Is er iets?’ vroeg Tanja.

‘Misschien,’ antwoordde Joan en ze verdween in de gang schuin tegenover haar. Tanja en Hanna volgden haar. De donkere, marmeren gang weerkaatste het geluid van hun schoenen.

‘Kan er geen lichtje aan?’ fluisterde Hanna zacht, die het

gesluip door het donkere huis maar niks vond.

‘Wat doen we hier eigenlijk?’ vroeg Tanja geeuwend.

Joan stond stil voor een deur. ‘Wacht!’ Ze gebaarde dat Hanna en Tanja stil moesten blijven staan en klopte op de deur. ‘Hilke?’

Er kwam geen antwoord. Joan klopte nog een keer op de deur, maar nu harder. Het bleef stil achter de gesloten deur.

Joan legde haar hand op de deurknop en duwde de klink naar beneden. De deur gaf mee.

‘Hilke?’

Joan opende de deur op een kier. Een lichtstraal viel in de donkere gang.

‘Hilke, ben je hier?’

De deur werd opengetrokken. Joan staarde naar het gezwollen gezicht van Hilke en wist even niet wat ze moest zeggen. Had Hilke gehuild? Of was ze net wakker geworden? Hilke had haar pyjama aan en slippers aan haar blote voeten.

‘Dag, Joan.’ Hilke forceerde een flauwe glimlach. ‘Sorry, ik was heel erg moe en ben maar vast naar bed gegaan. Was het concert leuk?’

‘Eh... ja...’ stamelde Joan.

Tanja, die half in de gang stond en Hilke nog niet had gezien, maar wel haar stem hoorde, deed een stap naar voren.

‘Het was helemaal te gek, Hil. We hebben onze vader gevonden. Au!’

De por in haar zij kwam hard aan. Boos keek Tanja naar Joan, die net haar elleboog terugtrok.

‘Wat doe je nou? Ik...’

Joan gaf een tweede por. ‘Sorry Hilke, dat we je wakker maakten. We wilden alleen maar even weten of je thuis was. Het licht brandde niet en toen dachten we...’

‘Het spijt me, meiden,’ stamelde Hilke. ‘Maar ik... ik

ben een beetje van slag. Ik was jullie helemaal vergeten. Sorry. Wacht, ik doe mijn badjas aan en zet een kopje thee.'

De deur ging dicht en even later stapte Hilke in een knalrode badjas naar buiten. Ze woelde met haar handen door haar haar en schudde haar hoofd. 'Kom. We gaan naar de keuken,' zei ze.

De drie zussen liepen achter Hilke aan door de donkere gang. Joan trok haar wenkbrauwen op. Hilke deed vreemd. Eerst zei ze dat ze moe was, maar nu zei ze dat ze wat 'van slag' was. Er was iets gebeurd! Maar wat?

'Heeft er nog iemand gebeld, toen we weg waren?' vroeg Joan. Ze merkte dat haar nieuwsgierigheid naar Hilkes stemming duidelijk doorklonk in haar stem.

'Eh... nee. Had je een belletje van iemand verwacht, dan?'

Joan probeerde onverschillig te klinken. 'Nee hoor! Zo maar.'

Hilke deed het licht in de keuken aan en pakte de theepot van het aanrecht. 'Allemaal thee?'

Hanna en Tanja gingen aan de bar zitten en knikten.

'Ja, lekker,' zei Tanja en ze legde haar hoofd in haar handen. 'Hmmm, zou pappie van thee houden?'

'Hij is Engelsman,' reageerde Hanna. 'Engelsen drinken altijd thee, toch, Joan?'

Joan staarde naar de rug van Hilke. Ze hoorde het kokendhete water uit de waterkoker stromen. 'Eh... wat?'

Tanja glimlachte. 'Of je worst lust.'

'Nee, thee!' verbeterde Hanna haar.

Joan haalde haar schouders op ten teken dat ze de lol er niet van inzag en wees naar de rug van Hilke. Met haar lippen vormde ze de woorden: ER IS IETS MIS MET HILKE.

Hanna en Tanja keken naar Hilke, die zich zojuist omdraaide en de gevulde theepot op de bar zette. Er viel een stilte.

Hilke wees op de theeglazen die boven de bar op de

plank stonden. ‘Geef mij er ook maar eentje, alsjeblieft.’

Tanja rekte zich uit en haalde vier glazen van de plank. ‘Wat voor thee is het?’ vroeg ze, terwijl ze de bezorgde blik van Joan in de gaten hield.

‘Engelse melange,’ antwoordde Hilke en ze ging op een barkruk zitten. Joan schonk de vier glazen vol, schoof ze iedereen toe en keek Hilke toen strak aan. Ze wilde weten wat er aan de hand was en ze was niet van plan om zich nog langer te laten afleiden van haar doel.

‘Vertel,’ zei ze op dwingende toon. ‘Waarom heb je gehuild?’

De verschrikte reactie van Hilke sterkte haar in haar vermoeden dat Hilke gehuild had.

‘Nou?’

Hilke keek de drie meisjes stuk voor stuk aan. Haar ogen gingen onrustig heen en weer.

‘Als er iets is, kun je het ons best vertellen, hoor,’ zei Tanja, die nu ook voelde dat er iets aan de hand was. De afgelopen week, toen ze bij Joan logeerde, had ze Hilke goed leren kennen. Het was een sterke vrouw, die zich niet zo snel liet afleiden en een vastberaden indruk maakte. Als Hilke inderdaad gehuild had, was er iets behoorlijk mis.

Hanna zei niets, maar knikte Hilke bemoedigend toe.

Hilke slikte. ‘Ik wil jullie daar na zo’n leuke avond niet mee lastigvallen. Ik...’ Ze stokte en er klonk een snik. Hanna gebaarde met haar hoofd naar Joan, die het dichtst bij Hilke zat, dat ze haar moest troosten. Wat onwennig sloeg Joan haar arm om de schouders van Hilke. Het voelde vreemd. Hilke die getroost werd. Haar hele leven had juist Joan de sterke armen van Hilke gevoeld als ze zich rot voelde. En nu waren de rollen omgedraaid.

‘Vertel,’ zei Joan zacht.

Hilke boog haar hoofd. ‘Mijn zuster gaat scheiden.’

De stilte was voelbaar. Niemand zei iets.

‘Dat was het?’ vroeg Joan toen en er klonk lichte teleurstelling in haar stem.

Hilke keek op. ‘Mijn zus heeft drie kinderen, die zijn helemaal in de war. Mijn jongste neef, Elmar, stond vanavond huilend op de stoep. Hij had ruzie met zijn ouders, zei hij, en hij wou niet meer terug naar huis. Hij was nog dronken ook!’

Joan zag een traan op Hilkes wang. ‘Waar is die jongen nu?’ vroeg ze.

Hilke veegde de traan weg en deed of ze de vraag niet gehoord had. ‘We hebben tot middernacht gepraat. Over zijn ouders, zijn school... Ik heb hem volgegooid met sterke koffie.’ Ze glimlachte. ‘Ik kon hem toch niet stomdronken weer de straat op sturen? Toen hij op het toilet zat, heb ik mijn zus gebeld. Ze was vreselijk ongerust. Elmar is een lieve jongen, maar wel moeilijk hanteerbaar, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Ze keek Joan aan. ‘Het spijt me.’

‘Wat spijt je?’ Joan snapte er niets van.

‘Hij is op mijn kamer.’ Hilke leek opgelucht toen ze dat had gezegd. ‘Elmar slaapt op een matras dat ik uit de logeerkamer heb gepakt. Echt, jullie zullen geen last van hem hebben. Morgen gaat-ie terug naar huis. Ik weet dat het niet de bedoeling is dat ik ongevraagd mensen uitnodig, maar dit was een noodsituatie. Ik kon niemand bereiken. Je ouders zijn nog steeds op vakantie en jij nam ook al niet op. Ik heb het echt geprobeerd...’

‘Geeft niet,’ viel Joan haar in de rede. ‘Het is heel verstandig van je om die jongen hier te laten bijkomen.’

Ze haalde haar mobiel uit haar broekzak en zag dat er vier keer gebeld was vanuit huis. ‘Inderdaad, vergeten op trillen te zetten. Sorry!’

De spanning was gebroken.

Hilke haalde diep adem. ‘En... hoe was jullie avond?’ Ze was nog niet uitgesproken of er kwam een stortvloed van woorden op haar af.

Tanja: 'John Tana is onze vader!'
Hanna: 'Parrot, weet je wel, de zanger van The Jeans!'
Joan: 'Ik heb jarenlang een poster van mijn vader boven mijn bed gehad.'
Tanja: 'Ik sprong het podium op...'
Hanna: '... ze heeft met hem gedanst.'
Tanja: 'De hele Arena stond te joelen.'
Joan: 'Hij is lief.'
Hanna: 'Ja, maar hij schrok wel toen hij hoorde dat wij zijn dochters waren.'
Hilke keek van de één naar de ander. Haar mond viel open van verbazing. 'Wat?'
Tanja: 'Ssst, we mogen het nog tegen niemand zeggen.'
Hanna: 'Nee, zelfs zijn eigen bodyguard weet het niet.'
Joan: 'Die spreekt trouwens Engels.'
Tanja: 'Onze vader spreekt Nederlands.'
Hanna: 'Nou ja... Nederlands... Je hoort echt wel dat het een Engelsman is, hoor.'
Joan: 'Toch vind ik het knap. Na zestien jaar?'
'Ho, stop!' riep Hilke. 'Ik snap er helemaal niets van. Jullie gingen toch naar het concert van The Jeans in de Arena, omdat jullie fans waren?'
De drie meiden knikten.
'En nu zeggen jullie dat John Tana jullie vader is?'
Weer werd er geknikt.
'Maar... hoe wisten jullie... ik bedoel...'
Hilke hief haar handen. 'Ik snap er helemaal niets van.'
Pas toen beseften de drie meiden dat ze Hilke niets hadden verteld over hun vermoedens.
'O, shit, ja!' riep Joan. 'Je wist nog niets.'
Ze keek haar twee zussen aan, die met een verschrikt gezicht naar Hilke staarden.
'Ik geloof dat jullie mij heel wat hebben uit te leggen,' zei Hilke. Haar ogen stonden helder en ze keek Joan vragend aan. 'Ik heb jullie in vertrouwen genomen, nu kun-

nen jullie mij ook vertrouwen. Kom op, vertel!’

Terwijl Hilke haar thee opdrank, vertelden de drie zussen hun verhaal. Ze vertelden van hun bezoek aan de notaris en van de brief van hun overleden moeder, waarin duidelijke aanwijzingen stonden over hun vader. Ze vertelden van hun speurtocht en de ontdekking dat Parrot, de leadzanger van The Jeans, in werkelijkheid John Tana heette en dat hij dus dezelfde initialen had als hun vader: John T.

Tanja beschreef haar actie tijdens het concert, haar dans met Parrot, de gillende fans en de ontdekking dat Parrot een tatoeage van een papegaai op zijn schouder had, net als hun vader, volgens hun moeder.

‘We hebben hem geconfronteerd met de foto van onze moeder,’ zei Joan en ze liet de foto in het medaillon zien dat ze om haar nek had hangen. Hilke knikte. Ze wist dat Joan dat medaillon in haar kaptafel bewaarde.

‘En toen mochten we na afloop in zijn kleedkamer komen,’ ging Hanna verder. ‘We hebben hem de brief van onze moeder laten lezen.’

‘Hij hilde,’ zei Tanja zacht, terwijl ze weer aan het moment dacht dat ze zijn schouders zag schokken en hij zijn betraande gezicht liet zien.

‘John Tana is onze vader, Hilke!’ riep Joan. ‘Is het niet geweldig? Die stoere rockzanger, waar alle meiden in de wereld verliefd op zijn... mijn vader!’

Hilke glimlachte. ‘Jij was toch ook verliefd?’

Joan was even van haar stuk gebracht. ‘Hoe bedoel je?’ Ze trok een onschuldig gezicht.

Tanja kwam niet meer bij. ‘Ha ha, die zit! Jij bent al die jaren smoorverliefd geweest op je eigen vader.’

Boos zette Joan haar theeglas op de bar. ‘Ja, lach maar! En jij dan? Jij vond hem toch ook leuk?’

‘Ja, maar ik was niet verliefd. Kom op, zeg! Wie valt er nou op een oude vent?’

‘Hmm, ik snap het wel,’ reageerde Hanna. ‘Oudere mannen zijn veel interessanter, veel wijzer en...’

‘Getver,’ riep Tanja. ‘Daar heb je haar weer met haar beleidsmedewerker uit Den Haag.’ Ze draaide zich om naar Hilke. ‘Hanna is verliefd op een of andere saaie pief van de regering die bij haar op school kwam.’

‘Jasper Damstra,’ zei Hanna wat dromerig. ‘En hij is niet saai. Hij heeft gestudeerd en werkt als voorlichter van de overheid op scholen.’

‘Droom lekker verder, zus,’ lachte Tanja. ‘Dacht je nou echt dat zo’n vent op een schoolmeisje valt?’

‘Waarom niet?’

‘Waarom wel? Die vent komt op allerlei scholen waar pubers zitten die hem verliefd aanstaren. Daar maakt hij handig gebruik van, hoor. Trap er toch niet in! Mannen zijn niet te vertrouwen.’

Hanna vouwde beledigd haar armen over elkaar. Ze wist dat ze dit gesprek niet kon winnen. ‘Ach, bemoei je met je eigen zaken. Laat mij lekker verliefd zijn. Dat voelt in ieder geval beter dan altijd maar iedereen afzeiken.’

‘Hoe bedoel je?’ Tanja rechtte haar rug. ‘Moet ik dit persoonlijk opvatten?’

‘Dat mag je zelf bepalen. Ik stop met deze discussie.’

Hanna schonk zichzelf nog een kopje thee in. ‘Jullie nog?’ Ze keek Hilke en Joan vragend aan.

‘Doe nog maar,’ antwoordde Hilke die haar theeglas bijhield. ‘En wat nu, dames? Hebben jullie nu nog wat afgesproken met die John Tana?’

‘Pappie?’ zei Tanja wat meesmuilend. ‘Ja, we gaan morgenmiddag naar hem toe. Hij logeert in het Amstelhotel.’

Joan liet het kaartje zien dat ze van haar vader gekregen had. ‘Hier staat zijn mobiele nummer op. We mogen bellen als we voor de deur staan. Een van de bewakers laat ons dan binnen, zei hij.’

Hilke nam het kaartje van Joan over. ‘Zet het nummer

in je mobiel,' zei ze. 'Als dit kaartje wegraakt, heb je niets meer.'

'Goed idee,' antwoordde Joan en ze pakte haar mobiel-tje. Tanja en Hanna volgden haar voorbeeld.

'Roep t u maar,' zei Joan toen ze haar mobiel gereed had.

Hilke noemde een voor een de cijfers op en de meiden sloegen het nummer op in hun adresboek.

'In welke kamer zit-ie?' vroeg Hilke nieuwsgierig, terwijl ze het kaartje op de bar legde. 'Weet je dat er heel veel beroemde mensen in dat hotel hebben gelogeed? Er schijnen prachtige suites te zijn. En de bewaking is scherp. Ik weet nog dat ik daar een nacht voor de deur heb gelegen met een paar vriendinnen toen de Rolling Stones in Amsterdam waren. Het was er beredruk! Honderden gillende fans stonden er voor het hotel en...'

'Honderden?' riep Joan. 'Maar... denk je dat dat nu bij The Jeans ook zo is?' Ze keek haar zussen aan. 'Hoe komen we daar ongezien langs?'

'Ongezien?' Hilke lachte. 'Waarom? De hele wereld mag toch nu wel weten dat jullie de dochters van John Tana...?'

De drie schuddende hoofden deden Hilke zwijgen.

'Niemand mag het nog weten,' zei Hanna.

'Hebben we beloofd,' sprak Tanja.

'Hij wil eerst met ons praten,' verzuchtte Joan. 'Jammer, hoor. Stel je voor: honderden gillende fans, fotografen, camera's... en wij lopen gewoon dat hotel in als zijn dochters. Al die aandacht... Lijkt me cool.'

'Mij niet,' zei Hanna. 'Dit is privé. Het gaat niemand iets aan dat wij zijn dochters zijn. Christa heeft hem willen behoeden voor die aandacht. Wij moeten dat respecteren.'

Joan kreunde. 'Dat weet ik wel, maar ik mag toch wel wat dromen?'

Tanja sprong van haar kruk. 'Ik ga naar bed.'

'We gaan mee,' zei Joan. 'We zijn allemaal doodop.' Ze

wendde zich tot Hilke. ‘Laat de boel maar staan. Morgen zien we wel verder. Enne... Elmar mag blijven zolang als nodig is. Mijn ouders zijn er de komende dagen toch nog niet, en ons loopt hij niet in de weg. Wij hebben het veel te druk met onze vader, hè dames?’

‘Wil je tegen niemand iets zeggen over ons en... jeeet-wel?’ vroeg Hanna bezorgd. ‘Het is strikt geheim. We moeten het eerst zelf nog verwerken en we hebben het beloofd aan...’ Ze aarzelde. ‘... aan onze vader.’

Ze glimlachte bij het woord ‘vader’.

‘Tuurlijk,’ zei Hilke. ‘Ik zeg niets. Maar ik denk dat jullie ouders toch wel willen weten dat...’

‘Nu nog niet.’ De stem van Joan klonk stellig. ‘Alsjeblieft? Wij vertellen niets over Elmar, jij houdt je mond over ons.’

Hilke knikte. Ze leek het drama met haar zus even helemaal vergeten te zijn. ‘Oké, maar als er iets is, wil ik het horen. Er moet toch iemand een beetje op jullie letten, dames. Welterusten.’

‘Welterusten, Hilke,’ riepen de drie zussen toen Hilke naar haar kamer liep.

‘En nu lekker slapen,’ geuwde Hanna. ‘Als dat lukt.’

Joan verliet als laatste de keuken en deed het licht uit.